

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

To smukke

Kjærlighedsviser.

Den første:

Gustav og Karoline.

Den anden:

At mødes, at stilles, at savnes.

Thronhjelm. J. L. Sundts Bogtrykkeri.

V box 3:68

Gustav og Karoline.

D, modtag her min dyrebare Duffe,
En sidste Hilsning fra det Hjerte, som
I stille Løndum for dig monne sukke,
:: Og dig beundrer som en Helligdom.

Elskovs Pensel tegned' dig saa fager
Første Gang jeg dine Dine saa,
Dg med himmelsk Skjønhed kaar du malet,
:: I mit Hjerte, hvor jeg staar og gaar. ::

Hulde Lina, jeg for dig ei dølgger,
At din Ynde gjør mit Hjerte saar,
Dg min Barm af idel Elskov hølger,
:: Indtil sidste Puls i Døden slaar. ::

Dyden staar i Dødt hos dig malet;
D, du skjønnede Blost i Livets Vaar!
Dg dit Hjerte gjennem Blikket taled,
:: At en Kyffheds Engel hos dig staar. ::

Jeg mit Purpur og min gyldne Trone,
Gjerne vilde bytte bort for dig;
Thi du er mig mer' end Fyrstens Krone
:: Om den var som selve Solen lig. ::

Selv i Kongeborgens høie Sale
Vengstes Hjertet tidt af Suk og Ve,
Naar mislykket Elskov paa dig nager,
:: Og dit Hjerteskaar er blødende. ::

Om jeg fløi fjærnt henover Havets Bølger,
Som Fuglen ved den lyse Vaar.
Din Grindring mig paa Flugten følger;
:: Gud i Himlen læg mit Hjerte-Saar. ::

Hyttens Søn misund mig ei den Lykke,
Om end jeg staar ophøiet over dig;
Herren skjænkte dig et bedre Smykke,
:: Som i Livet her blev nægtet mig. ::

Du dit Elskovs Valg kan selv bestemme,
Nei, ingen Hindring dig i Veien staar,
Men jeg lytte maa til Rangens Stemme,
:: Jeg over disse Grændser ei tør gaa. ::

Derfor er nu Glæden i mit Indre
Dunkel bleven som en taaget Sky
Svag nu Lykkens Stjerne for mig tindre,
:: Sindets Vægter er saa tung som Bly. ::

Men hist bag Graven, hvor man Rang ei finder,
Der, hvor Fyrsten intet Fortrin har,
Elskovs-Krandsen os tilsammen binder
:: I det skjønnede Eden til et Par. ::

At mødes, at stilles, at savnes,
Det Livets Historie er;
I Dag vi en Broder omfavne,
I Morgen vi ser ham ei mer.

2. Ubsielig Skjæbnen ham river,
 Med Magt af vor blødende Barm,
 Han Kysset til Afsted os giver
 Og river sig ud af vor Arm.

3. Med taareblandt Die vi følge,
 Den elskte bortdragne Ven,
 Men selv over Fjeld over Bølge,
 Vor Tanke ledsager ham end.

4. Paa Pynten ved Havet vi stande,
 Bildt sværmer den mægtige Aand;
 I fjarnt og i ukjendte Lande
 Vi drømme at gaa ved hans Haand.

5. Men at! Vi se Trommen forsvinde, —
 Et intet onslutter vor Arm;
 Dog stedse det elskede Miude,
 Bevares i kjærlige Barm.

6. At mødes, at skilles, at savnes, —
 Det Livets Historie er;
 I Aften en Ven vi omfavne,
 I Morges vi se ham ei mer.

7. Gaa Broder Din Skjæbne imøde,
 Glem aldrig fraværende Ven;
 Den Tanke skal Savnet forsøde
 Vi sees — om først hisset igjen.